

Jana Dobromirova Petrova 2° D

No estic boja

No em puc queixar. Aquí tinc bon menjar, un bon llit amb una bona habitació. El jardí és molt maco i cada setmana ve un jardiner a mantenir-lo; ho fa molt bé. De debò que no esperava que m'enviessin aquí.

Bé, m'han dit que si escric un diari em serà molt més fàcil superar tot això. Però què dimonis he de superar? Si són ells. També m'ha dit que si escrivia la meva història i l'analitzava, comprendria els meus errors. El meus errors. Aquesta si que és bona, els meus errors. Però si jo no n'he comès cap d'error. Ara bé, he de fer-los cas, perquè si no, em quedaré aquí tota la vida, i això no pot ser.

***

Vaig nèixer a Sardenya, l'itàlia, en una família rica, però sense costums. La meua mare era mestressa de casa i el meu pare deia ser un negociant, encara que jo mai m'ho he cregut del tot. Penso que utilitzava l'excusa de ser un negociant per fer viatges i visitar les seves amants, encara que la meua mare sempre ha estat cega per a aquestes coses, no com l'àvia, que s'adona sempre de tot. Ella sempre li diu a la mare: "A un home, se l'ha de tenir ben vigilat, perquè no s'escapi". Sincerament, l'àvia pot ésser inaguantable, però és una dona que influeix respecte en els altres, no com la mare, que es deixa fer. La veritat és que no m'agradava gaire la meua família, i el meu germà menys que ningú. Però tenia les meves raons. No el podia suportar ni el pare, però això és culpa seva, de no educar-lo, perquè bé que ho sabia, que la mare no tenia força de voluntat per renyar-lo quan es posava a gemegar, com una criatura, i això que tenia dotze anys. La meua única esperança de supervivència era en Marco. Ell sí que feia que em transportàs a una altra dimensió. Més d'una vegada m'anava amb ell en el vaixell dels seus pares a passar un cap de setmana, i encara que la mare en renyava, no crec que li importàs molt, ben mirat suposo que era la consciència de mare que duia dintre seu qui parlava per ella. M'ho vaig passar molt bé amb en Marco, fins que el vaig veure amb la meua amiga Sara.

Poc temps després vaig conèixer en Juan. Ell era molt dolç amb mi, i em va "camelar" ben "camelada", fins que em va portar al llit. Llavors, jo em vaig quedar prenyada d'un nen i en Juan em va demanar en matrimoni. Jo, la pàmfila, és clar, li vaig dir que sí. Ens varem anar de Sardenya, i vàrem anar a viure a un petit poble de l'est d'Itàlia. Els primers anys varem transcórrer feliçment, fins que en Juan va començar a distanciar-se completament de mi. Poc a poc, va anar apartant el nen del meu costat i quan ells s'anaven de viatge, per culpa del treball d'en Juan, jo em quedava sola a casa. Aquesta història va durar un any més, fins que ja no vaig poder més i vaig demanar el divorci. Al principi, es negava, però quan va acceptar, em va dir que me'n penediria.

Em va fer fora de casa i a més em va deixar amb el nen. Vaig cercar un treball, perquè no podia recórrer a la meua família, ja que les últimes notícies seves eren la mort misteriosa de la meua mare i el suïcida del meu pare. L'àvia encara seguia viva, però no em

deixaria res, perquè em va prometre que si em casava amb aquest home no tornaria a saber res més d'ella, i al meu germà tampoc, perquè havia desaparegut feia un parell d'anys.

Em vaig instal·lar en una bona casa, a un molt bon preu. Un dia, vaig rebre una trucada, del meu germà demanant-me diners, no li'n vaig donar, i em va amenaçar. No vaig fer-ne cas, però als pocs dies, quan vaig anar a cercar el meu fill, em varen dir que un home havia vingut a recollir-lo, dient que era el seu pare. Jo sabia bé qui era aquell suposat pare. Vaig tornar a casa i vaig trucar a la policia per dir que havien segrestat el meu fill, però la línia estava tallada.

Vaig anar a casa d'en Juan, però em va obrir la porta una dona i em va dir que en Juan era el seu ex-marit, i que s'havia anat a viure als afores del poble.

Vaig tornar a casa, i només entrar per la porta, vaig veure al meu "estimadíssim" germà assegut al meu seient. Em va saludar, però jo no vaig respondre a la seva salutació. Li vaig demanar pel meu fill, i ell em va dir que no sabia res. Llavors em va explicar que estava allí només per demanar-me alguns diners. Li vaig dir que no li donaria res i el vaig fer fora. Al cap d'una setmana, el meu fill continuava desaparegut. Necessitava uns diners, i vaig anar al banc, però quina no va ser la meva sorpresa quan em varen dir que la meva targeta estava anul·lada. Vaig tornar a casa i en el correu hi havia una carta en la que em deien que m'havien acomiadat. Vaig pujar les escales, vaig entrar a casa i em vaig trobar en Juan amb el meu fill, a la porta de casa. Em mirava amb una cara horrible. Tenia els ulls vermells i estava més prim que mai. La roba, estava descolorida i bruta. El nen no pareixia tenir bon aspecte. En Joan em va mirar, va mirar el nen i va llançar-lo al terra. El nen estava immòbil. Tot seguit, va agafar una pistola i es va disparar.

Estava horroritzada davant d'una escena tan terrible. No podia respirar i no feia més que plorar. Em vaig tirar al terra i amb la resta de forces que em quedaven, vaig agafar el primer pot de medicaments que veia i em vaig empassar totes les pastilles. Quan em vaig despertar, estava en un hospital, i la meva millor amiga estava al costat meu, pobrissona, plorant. Quan vaig mirar-la, ella no sabia què fer i em va agafar la mà. Em va dir que no em preocupàs, que tot aniria bé. No tenia ni idea del que em xerrava, fins que a l'endemà varen venir un parell d'homes, em varen ferrar i em varen portar a aquest hospital. Poc temps després, vaig descobrir, que el meu fill estava en molt bones condicions i que la Sandra es faria càrrec d'ell fins que jo sortís d'aquí. A l'endemà d'haver sabut això, em va arribar una carta del meu germà, en la qual em deia que estava molt a gust amb els meus diners i que els metges varen ser molt amables amb mí, quan varen decidir de tractar la meua "paranoia lleu". Per desgràcia no conserv la carta, com a prova, ja que la vaig perdre.

I aquí estic, escrivint aquest diari i analitzant la meua situació, a veure si així em "curo".